

268.

Iz teh misli je vzdramila nesrečno ženo Almira, ki se ji je zopet približala.
»Kje si, Zala? Ali spiš ali si tako tiha? Pojdiva tja na rob! Meni se dozdeva, kakor da sem čula šum in ropot globoko doli v prepadu, od koder vodi pot nazgor po strmini.«

269.

Zala in Almira sta šli na rob prepada. Tam sta pazno poslušali, ali se res sliši kak hrup in šum, ki bi naznanjal prihod nočnega sovražnika. A le dež je škropil na skale in glasno se je slišalo njegovo padanje. Iz globočine je odmevalo šumenje hudournika.

270.

Zalika pogleda proti Gradišču in jame zopet tožiti po svojem Mirku. Zdaj se ji približa Almira, stopi naglo proti tovarišici, hoče jo objeti okoli vratu, a v tem hipu ji spodrsne noga. Dekle zadené ob skalo... in namesto Zalike se zvali ob rob postavljeni kanec v strmo globočino.

Službe
Dobe:
Prodajalko-začetnico
marljivo in strogo solidno v vseh ozirih, išče za takoj za novo pričetni vinotoč poleg trgovine. Trgovina: Leopold Grabrijan, Metlika.

Kavarniško kuharico
in pomivalke, sprejme kavarna »Emona«, Ljubljana. Javitni se istotam vsak dan od 10 do 12.

Sobe
Istejo:
Profesor išče sobe
ali dve sobi, po možnosti s telefonom in kopalnico, v sredi mesta. - Ponudbe in prijave »Slovenca« pod »Profesor« 4026.

Inserati v Slovencu
imajo največji uspeh.

Šport v kratkem
Ake Hellgren, znani švedski skakač, je postavil v troskoku visoko znamko 14.63 m.
Roccati (Torino) je zmagal na italijanskem maratonskem teku v času 2 uri 45:32.3 min. Naporne tekme se je udeležilo 12 tekačev. Precej ostra borba se je razvila na zadnjih kilometrih med Fanelli-

jem in Roccatijem. Protj cilju pa je Fanelli popustil in zaostal je eno minuto.
Na dobrih cestah je drsanje na kolesčkih šport, ki ga gojijo v Italiji z veliko vnemo. Iz Monze poročajo o dirkah na lepe razdalje. Na progi 5000 m je bila med ženskami prva Rizzetto Luciana, med moškimi pa, ki so dirkali na 20.000 m, je zmagal Lazzari Luciano (Rim) v času 42 minut, 56.2 sek.

V metanju kladiva je padla včeraj spet znamka mednarodne vrednosti. Orjaški atlet Lutz ga je pognal 57.68 m. Iz Nemčije poročajo še o Longhofu, ki je premagal v skakanju v višino prvaka Nackeja. Longhof je skočil v Hamburgu 1.93 m. Izvrsten rezultat je dosegla tudi Möllerjeva v teku na 200 m: 26.00 sek.

Kupimo
Zimo za modroce
vseh kvalitet kupite najugodnejše pri »ZIMA« Jager Milan, prva ljubljanska mehanična predilnica žime, trgovina Sv. Petra c. 17, tel. 20-42. Predilnica Fu line, tel. 20-45.

Obet
Vaše slike za legitimacije naredimo v 3 urah. Foto Tourist, Ulica 3. maja 10 (preje Aleksandrova) dvo-rišče, telefon 25-66.

Razno
Prevode
prošnje itd. v italijanščino in nemščino ter obratno, sestavlja strokovnjak. Vprašanja na tel. 23-67.

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naš ljubljani, predobri soprog, oče, brat in stric, gospod

Jožef Glavnik
preglednik finančne kontrole v pokoju

dne 29. junija v Zagrebu, v 61. letu svoje starosti, previden s sv. zakramenti, po teži bolezni mirno v Gospodu zaspal. Priporočamo ga v molitev in blag spomin.

Ljubljana, Zagreb, Koprivnica, Ljutomer, dne 8. julija 1942.

Jožefa, soproga;
Milica, učitelj., Joško, dipl. iur., otroka in ostalo sorodstvo.

Dotrpel je danes in nas za vedno zapustil naš dobi, skrbni mož in oče, ljubljani, predobri stric, svak, bratranec in zet, gospod

Počivavnik Lojze
mestni račun. inspektor

po težki bolezni, previden s tolažili sv. vere. Na zadnji poti ga bomo spremili v soboto ob pol 4. uri popoldne, s kapelice sv. Andreja na Zalah, na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, dne 9. julija 1942.

Zalujoča žena Marija s hčerko Tatjano in rodbine: Počivavnik, Fabjani, Wohinz, Sežun.

Zahvala

Za vse dokaze iskrenega sožalja in sočutja, ki smo jih prejeli ob nenadomestljivi izgubi naše ljubljene žene, dobre mame, stare mame in tašče, gospe

Marije Ahčin

kakor za poklonjeno evetje, se tem potom vsem najtopleje zahvaljujemo. — Posebno zahvalo izrekamo g. prof. dr. Demšarju za duhovno tolažbo in tolažilne obiske, gg. zdravnikom dr. Merčunu, primariju, dr. Cibru, posebno pa dr. Logarju za vso požrtvovalno pomoč v bolezni. Nadalje se zahvaljujemo vsem prijateljem in znancem, ki so prihitieli v pomoč blagopokojni ob bolezni, in končno vsem, ki so jo v tako velikem številu spremili na njeni zadnji poti k večnemu počitku.

Ljubljana, dne 9. julija 1942.

Zalujoči ostali.

Umrla nam je naša zlata mati, babica in tašča, gospa

Marija Kreč
vdova po deželnem tajniku

Vse njeno življenje do zadnjega diha je bila sama velika in čista ljubezen do nas. Pokopali jo bomo v soboto, dne 11. julija 1942, ob 3. uri popoldne iz kapelice sv. Nikolaja, na Zalah, v rodbinski grobnico, k Sv. Križu. Prosimo tihega sožalja.

Ljubljana, dne 9. julija 1942.

Rodbine: Kreč, Serajnik, dr. Furlan in ostalo sorodstvo.

Giovanni Verga:

Tone Nevolja
Roman.

»Odšel je, ker sem ga jaz poslal,« je ponavljal gospodar Tone; »kakor nosi veter listje sem in tja, in če bi mu bil reknel, naj se vrže z kamnom okoli vratu z vrha čeri, bi to napravil brez besede. Umril je vsaj, ko sta hiša in nespljevno drevo, do zadnjega svojega lista bila še njegova. In jaz, ki sem star, sem še tu. Revnemu človeku so šteti dolgi dnevi.«

Maruzza ni govorila ničesar, toda v glavi je imela nepremično misel, ki jo je udarjala kot kladivo in ji grizla srce, da bi izvedela, kaj se je dogodilo tiste noči, ki jo je imela vedno pred očmi in če jih je zaprla, se ji je zdelo, kot da se vidi »Previdnost«, tam proti Mlinskemu Rtu, kjer je morje bilo gladko in temnomodro in posejano z barkami, ki so se želele kot številni galebi na soncu in ki jih je lahko preštel eno za drugo: tisto strica Križa, ono drugo botra Barabe, »Marijo« strica Cole in ribiški čoln gospodarja Fortunata, ki so ji vse stiskale srce. In slišati je bilo mojstra Turi Zuppidada, ki je prepeval na vse pretege, s tistimi svojimi volovskimi pljuči, medtem, ko je udarjal z batom. S proda je prihajal vonj po katraanu, čuti je bilo, kako je sestrična Ana tolkla platno na kamnih pralnice in čuti je bilo tudi Meno, kako je čisto tiho jokala v kuhinji.

»Ubožica,« je mrmral stric. »Tudi tebi se je zrušila hiša nad glavo in boter Fortunat je odšel čisto mrzel, ne da bi reknel besedo.

In otipaval je posamezno orodje, ki je bilo nakopičeno v kotu, s tresočimi rokami, kot to

delajo stari in videč tam pred seboj Luko, ki so ga oblekli v očetoovo suktnjo, segajočo mu do petá, mu je dejal: »Ta te bo grela, ko boš hodil na delo; kajti sedaj si moramo vsi pomagati, da plačamo dolg za volčji bob.«

Maruzza si je mašila ušesa z rokami, da ne bi čula Locce, ki je čepela za vrati na mostovžu in vreščala že od jutra, s tistim počenim glasom blaznice in ki je zahtevala, da ji vrnejo njenega sina. Ničesar si ni dala dopovedati.

»Obnaša se tako, ker je lačna,« je končno dejala sestrična Ana. »Sedaj je stric Križ jezzen nanje zaradi tiste kupčije z volčjim bobom in noče ji dati ničesar več. Sedaj ji bom nekaj prinesla, nakar bo odšla.«

Sestrična Ana, ubožica, je bila pustila svoje platno in svoje deklice, da bi šla pomagat botri Maruzzi, ki je bila kot bolna in če bi jo pustili, da bi ravnala po svoje, ne bi več pomislila na to, da bi prižgala ogenj in da bi pristavila lonec, tako da bi vsi pomrli od gladu. »Sosedje morajo ravnati kot strešni žlebniki: dajati si morajo drug drugemu vode.« Medtem pa so tisti otroci imeli blede ustnice od gladu. Tudi Nunziata je pomagala in Aleš, z obrazom umazan in od hudega joka, ki se je vanj spustil; ko je videl da joče mama, je pazil na malčke, da bi ji ne bili vedno napoti kot jata piščet, kajti Nunziata je hotela imeti svobodne roke.

»Ti se spoznaš na svoje delo,« ji je dejala sestrična Ana, sin ko boš odrasla, boš imela svojo doto v rokah.«

V.

Mena ni vedela ničesar o tem, da so jo hoteli omožiti s sinom gospodarja Čebule, Brasi-

jem, da bi materi pregnali bol. Prvi, pi ji je to povedal nekoliko časa pozneje, je bil boter Alfio Muha, pred vrtnimi vratici. Vračal se je tedaj iz Ací Castella s svojim vozom, ki ga je vlekel osel. Mena je odgovorila: »Ni res, ni res! Toda bila je zbegana in medtem, ko ji je boter Alfio razlagal, kako in kdaj je slišal o tem govoriti Oso v hiši strica Križa, je iznenada na moč zardela.«

Tudi boter Muha je imel nejevoljen izraz na licu, ko je videl deklo tako, s tisto črno ruto okrog vratu in poigraval se je z gumbi na telovniku; gugal se je sedaj na eni, sedaj na drugi nogi in ne vem kaj bi dal, da bi lahko odšel. »Poslušajte, jaz nisem tega kriv, slišal sem to govoriti na dvorišču Lesenega zvona, medtem ko sem sekal rožičevce drevo, ki ga je podrl vihar na dan svete Klare, ali se spominjate? Sedaj mi stric Križ daje, da opravljam hišne posle, ker noče več slišati govoric o Loccinem sinu, odkar mu je drugi brat napravil tisto uslugo s tvorom volčjega boba, ki jo poznate.« Mena je držala v roki mali zapah vrtnih vrat, toda ni se mogla odločiti, da bi jih odprla.

»In če ni res, zakaj pa zardevate?«

V resnici ni vedela, zakaj, in obračala je in zopet obračala mali zapah. Onega kristjana je poznala le na videz in ni vedela ničesar o njem. Alfio ji je blebetal litanije o vseh bogastvih Brasija Čebule, ki so ga takoj za mesarjem botrom Nosanom, smatrali za najboljšo partijo v vasi in ki so ga dekleta požirala z očmi. Mena je poslušala, tudi ona s strmečimi očmi, nato ga je iznenada zapustila s prijaznim pozdravom in je vstopila v vrt. Alfio, ves besen, je tekel, da se pritoži pri Osi, ki mu je

tvezila take laži, da se je moral potem sporekati z ljudmi.

»Meni je to povedal stric Križ,« je odvrnila Osa. »jaz ne govorim laži!«

»Laži! Laži!« je godrnjal stric Križ. »Nočem si pogubljati duše zaradi tistih-le! Čul sem to govoriti s temi ušesi. Slišal sem tudi, da je »Previdnost« zapisana v doto in da je na hiši davek petih tarijev na leto!«

»Bomo videli, bomo videli! En dan drugi bomo videli, če govorite ali ne govorite laži.« je nadaljevala Osa, gugaajoč se naslonjena na podboj z rokami na hrbtu in ga medtem kradoma pogledovala.

»Vi možki ste vsi enako ustvarjeni in ni vam zaupati.«

Stric Križ včasih ni slišal in namesto, da bi vgriznil v vabo, je preskočil predmet razgovora in pričel je govoriti o Nevoljah, ki so mislili na ženitve; na oni razgovor o štirideskih onzah pa seveda niso niti pomislili.

»Eh!« je nazadnje poskočila Osa, izgubljaajoč potrpežljivost. »Če bi poslušali vas, bi nihče več ne mislil na to, da bi se oženil!«

»Meni ni do tega, da se ženijo. Hočem le moje blago. Drugo me pa ne briga.«

»Če vas ne briga, je pa kdo drugi, ki ga briga! Ali slišite? Kajti ne mislijo vsi kot vi, da bi odlašali stvari od danes na jutri!«

»Tebi se pa mudi?«

»Zal, da. Vi imate čas, vi, toda če mislite, da bodo drugi čakali na leta svetega Jožefa, da bi se oženili!...!«

»Letina je piča,« je dejal Leseni zvon, sin ni čas, da bi mislili na te stvari.«

Osa je tedaj oprla roke na bok in izvelkla jezik kot želo.